

ἀνθρακες καὶ ἡ τέφρα Ρόδ. Σύμ. Τηλ. 4) Ὁ σωρὸς τῶν ἀνημμένων ἀνθρώπων τῶν ἐξαχθέντων ἐκ τοῦ φούρνου καὶ συσσωρευθέντων παρὰ τὸ στόμιόν του Ρόδ.: Μὴ βάλης τὰ ψωμιά κοντὰ ᾧ τὴν ἀνετὴ τοῦ φούρνου.

ἀνετοιμάστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀτοιμάστος Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσταλῆς, ἀστολος) ἀτοιμάστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐτοιμαστός < ἐτοιμάζω.

Ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς, ἀπαράσκευος ἐνθ' ἀν.: Εἶμαι ἀνετοιμάστος. Ανετοιμάστη δουλειὰ πολλαχ. Οὐλ' ἐτοιμάσταν κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμαν ἀτοιμάστος Κερασ. Συνών. ἀνέτοιμος.

ἀνέτοιμος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέτοιμος.

Ὁ μὴ ἐτοιμος: Εἶμαι ἀνέτοιμος. Συνών. ἀνετοιμάστος.

ἀνευ πρόθ. ἀμάρι. ἀνεὺ Πόντ. (Σάντ.) ἀνευα Πόντ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυα Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυως Πόντ. (Ὁφ.)

Ἡ ἀρχ. πρόθ. ἀνευ. Ὁ τύπ. ἀνευα κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -α ἐπιρρ., ὁ δὲ ἀνευως κατὰ τὸ ἀνίσως, δίχως κτ.

Ἄνευ, πλήν, χωρὶς, συντασσόμενον μετὰ πτωτικῶν μετὰ ἢ ἀνευ τῆς προθέσεως ἀπὸ ἐνθ' ἀν.: Ἄναυα π' ἐ τοῦτο Ἀρτάκ. Ἄναυα ἐμὲν Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἄναυ' ἀσ' ἐμὲν (ἀσ' = ἀπὸ) Τραπ. Χαλδ. Ἄναυα ἐκεῖνο ντ' ἐξέρεις (ποῦ ἡξεύρεις) αὐτόθ. Ἄναυως ὁ' ἐμένα - ὁ' ἀτόνα (ὁ' = ἀπὸ) Ὁφ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὸ χωρίο σ' ἄναυα τὰ εἰκόνας, ἐγὼ θάρ' να τ' ἐμὸν εἶσαι κ' ἐσὺ ἔσ' νε τῇ χώρας (ἀνάθεμα εἰς τὸ χωρίο σου ἐκτὸς τῶν εἰκόνων, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ἰδική μου κ' ἐσὺ ἦσο τῶν ξένων) Χαλδ.

ἀνεύγενος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,131.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. εὐγενής.

Ὁ μὴ εὐγενὴς εἰς τοὺς τρόπους, χυδαῖος: Τῷστειλε ἕνα πικρὸ γράμμα γιὰ ἐκδίκησιν ὁ ἀνεύγενος ποῦ τοῦ κατηγοροῦσε τὴ γενεά. Συνών. ἀγενής, βάρβαρος, ἀντίθ. εὐγενής.

ἀνευχαρίστητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνευχαρίστητος Κύπρ. ἀνευχαρίστετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνηυχαρίστετος Πόντ. (Κερασ.) ἀφχαρίστητος Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Παξ. Σύμ. ἀφχαρίστητος Ρόδ. Σύμ. ἀφχαρίστητος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὁ καὶ φχαριστῶ καὶ φκαριστῶ.

1) Ὁ μὴ μένων εὐχαριστημένος ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν λόγων ἄλλων πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ,τι κὶ ἀν τοῦ κἀνης εἶναι ἀνευχαρίστητος πολλαχ. Ἀφχαρίστητα παιδιὰ Μυριόφ. Συνών. ἀνευχάριστος 1, ἀνέφραντος 2. 2) Ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν, ἀγνώμων Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Πολλὰ ἀνευχαρίστετος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀνευχάριστος 2, ἀχάριστος.

ἀνευχαριστιὰ ἡ, ἀμάρι. ἀφχαριστιὰ Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. εὐχαριστιὰ < εὐχαριστία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀγνωμοσύνη. Συνών. ἀχαριστία.

ἀνευχάριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. ἀνευκάριστος Κύπρ. ἀφχάριστος Ἀθῆν. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὁ καὶ φκαριστῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀνευχαρίστητος 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ.: Ἐγὼν τοῦ κἀμνω οὐλα τὸ ξαρέστῳ τῷ ἐτθεῖνος πάντα ἀνευκάριστος ἐν (ξαρέστῳ = ἀρεστῷ) Κύπρ. 2) Ἀνευχαρίστητος 2, ὁ ἰδ., Κύπρ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.)

***ἀνευχίαστος** ἐπίθ. ἀνευδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) αὐδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχίαστός < *εὐχιάζω, παρ' ὁ καὶ εὐδαζω.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή τῆς ἐκκλησίας καθαγιαστική, συνήθως ἐπὶ τῶν ὧν τοῦ Πάσχα: Ὁβὰ ἀνευδίαστα. 2) Ἐκεῖνη ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή καθαρμοῦ, ἐπὶ τῆς λεχοῦς: Ἡ δεῖνα ἀνευδίαστος ἐν ἀκόμαν.

ἀνέφελος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,273

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέφελος.

Ὁ ἀνευ νεφῶν, αἰθριος ἐνθ' ἀν.: Ἀνέφελος οὐρανὸς Λακων. || Ποίημ.

Ἐπάνωθ' μου ἀνέφελ' γλυκοχαράζει αὐγούλλα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνεφος.

ἀνεφος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νέφος. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀνεφής.

Ἀνέφελος, ὁ ἰδ.: Γνωμ. Ἡ πέμπτη τοῦ Αὐγούστου ἀνεφος καὶ ὁ Μάϊς ἄβρεχος (ἂν τὴν 5 Αὐγούστου εἶναι ὁ οὐρανὸς αἰθριος, δὲν θὰ βρέξῃ τὸν ἐπόμενον Μάϊον).

ἀνέφραντα ἐπίρρ. Χίος ἀνάφραντα Χίος ἀφραντα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέφραντος.

1) Ἀδεξίως: Ἄσμ.

Ἐ σοῦ ἄνα, Μαρούκα μου, πέξα πέξα νὰ βγαίνης, τὸ ἀνέφραντα ᾧ τὴν πατωσὰ ποτὲ μὴν κατηβαίνης; (πέξα = ἐπιδέξια, μὲ προσοχήν, πατωσὰ = πλατεῖα). β) Ἀπροσέκτως: Ἐπεσε ἀφραντα κ' ἐχτύπεσε. 2) Οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἀντιξίως: Ἀνάφραντα μοῦ ῥθε. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδα 10. 3) Ἀπροσδοκῆτως: Ἀνέφραντα τό παθα. Συνών. ἀναπάντεχα, ἀνέλπιστα.

ἀνέφραντος ἐπίθ. Χίος ἀνάφραντος Χίος — Λεξ. Πρω. ἀνήφραντος Βιθυν. (Προῦς.) ἀνήφραδους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀφραντος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Πρω. ἀφραδος Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέφραντος. Περί τῆς λ. ἰδ. Κ' Λμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 108.

1) Ὁ μὴ τέρπων, ὁ μὴ εὐφραίνων ἢ ὁ προξενῶν ἀηδῖαν, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Ἀντικύθ. Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος — Λεξ. Πρω.: Πολλοὶ κὶ ἀνήφραντοι Προῦς. Ἀφραδο φαγεῖ Κρήτ.

2) Ὁ μὴ εὐχαριστούμενος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Συνών. ἀνευχαρίστητος 1, ἀνευχάριστος 1.

ἀνεφταόρατος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἐφταόρατος < ἐφτὰ καὶ ὁράτος. Διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀρνήσεως πβ. ἀνήλιος - ἀνανήλιος κτλ.

Ὁ γινόμενος ἀόρατος, ὁ ἀστραπιαίως ἐξαφανιζόμενος: Ἐγίνηνε ἀνεφταόρατ' ἡ βασιλοπούλλα - ἡ κωπέλλα - ἡ σαίττα

